

Ο χωρισμός ως θάνατος και η ενότητα ως ζωή

/ Γενικά

Image not found or type unknown

Ο θάνατος δεν συνηθίζεται. Όσο

επαναλαμβάνεται τόσο πονεί. Το ίδιο όπως την πρώτη φορά. Γιατί είναι θάνατος!
Πώς να τον συνηθίσεις ως κάτι το φυσιολογικό; Αφού δεν είναι!

Ο Θεός δεν μας έπλασε για χωρισμό. Εκείνος είναι κοινωνία, σχέση, ενότητα. Κάθε που ζούμε όπως Εκείνον, «τον Τριαδικόν Θεόν των Πατέρων ημών», η ζωή μας έχει φως. Όταν ο χωρισμός έλθει, το σκότος γεμίζει την ύπαρξη.

Για ν' αντέξεις μένεις στη σιωπή. Τι να πεις μπροστά στο μεγάλο πόνο; Το μόνο που μπορείς να ψελλίσεις, για ν' ακούσει η καρδιά, ώστε ν' αντέξει, είναι: «υπομονή, υπομονή, υπομονή».

Θ' ανατείλει νέα μέρα! Κι αυτό θα περάσει!

Έτσι φάνηκε σε προηγούμενους θανάτους. Γιατί όχι τώρα;

Η εμπιστοσύνη στην αγάπη του Εσταυρωμένου και θανόντος Κυρίου, είναι καταφύγιο πραγματικό και δυνατό. Κι Εκείνος βίωσε την εγκατάλειψη, το χωρισμό, το «περίλυπος εστί η ψυχή μου έως θανάτου».

Δεν είναι ο πόνος του σώματος πιο δυνατός απ' αυτόν της ψυχής.

Δεν είναι ο βιολογικός θάνατος πιο οδυνηρός από τον ψυχικό.

Η Γεθσημανή προετοίμασε το Γολγοθά.

Ο Γολγοθάς οδήγησε στον τάφο.

«Εκ του τάφου ανέτειλε η Ζωή».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com